

Niềm Vui Đầu Năm

Kim Loan

Dù chưa đến tuổi nghỉ hưu, nhưng con cái đã lớn, tài chánh gia đình không còn là nỗi lo, nàng quyết định đi làm volunteer tại một nhà già (Retirement Home). Lúc đầu, nàng muốn làm chỗ nhà già dành cho người Việt để Nàng được trò chuyện lắng nghe những tâm tình của những “cư dân”, nhưng nơi đó khá xa, ông xã khuyên chọn làm chỗ gần nhà, chỉ có 3 blocks đường đi bộ, người Tây họ cũng có những nỗi lòng, những câu chuyện đời để cần người chia sẻ.

Nàng chọn giờ làm chiều Chúa Nhật hàng tuần, từ 4 giờ đến 8 giờ tối, công việc đơn giản nhẹ nhàng, phụ với culinary staff chuẩn bị và phục vụ bữa tối.

Nhà Già này, có 3 nhóm cư dân. Nhóm thứ nhất là những người còn khỏe mạnh, tự túc được mọi việc, họ chọn vào sinh sống ở Nhà Già để an hưởng tuổi già, không phiền bận con cái. Nhóm thứ hai ở trên lầu một là nhóm assisted living, là những người có chút bệnh của tuổi già, cần sự hỗ trợ của practical nurses và staff trong chuyện ăn uống, theo dõi sức khỏe mỗi ngày. Nhóm cuối cùng, memory care, dành cho những người bắt đầu hoặc đang bị vấn đề về trí nhớ, kèm theo các bệnh khác. Nhóm này, ở khu riêng biệt, cửa ngõ luôn đóng, chỉ có người có nhiệm vụ mới có thể vào, các cư dân cũng không thể tự tiện ra, vào như các cư dân của hai khu còn lại, ngoại trừ có người thân đến đón đưa hoặc y tá dẫn đi khi có việc cần.

Nàng làm ở khu các cư dân khỏe mạnh. Nàng đến nơi lúc 4 giờ chiều, dù giờ ăn bắt đầu lúc 4 giờ 30 chiều nhưng nhiều ông bà già rảnh rang đã lai rai kéo xuống phòng ăn. Có vài người tụ tập trước quầy bar, ngồi trên các ghế sofa tán gẫu chuyện mưa nắng và xem tin tức trên chiếc màn hình tivi, có vài người đến thẳng chỗ ngồi vào bàn, thanh thoi lặng im, sẵn sàng đợi chờ bữa tối. Nàng thích nhất thời gian này, khi nàng quanh

quần ngoài phòng ăn, xem xét các bàn đã được set up đầy đủ ly, tách, muỗng nĩa, nước lọc, khăn giấy, trà và cafe, Nàng có dịp hỏi han, nói chuyện với ông này bà kia, những người có nhu cầu nói, dù chỉ là những câu chuyện vắn vờ không đầu không đuôi.

Từ thứ Hai đến thứ Bảy, bữa tối được phục vụ tận bàn cho cư dân. Riêng ngày Chúa Nhật, bữa tối được gọi là “Buffet and Pub Night”. Nhóm đầu bếp chuẩn bị thức ăn bên ngoài phòng ăn nơi có quầy dùng làm Buffet, các cư dân sẽ xếp hàng để tự lấy thức ăn, đem về bàn thưởng thức, dĩ nhiên, nếu có người nào “long thể bất an” thì có thể

nhờ nhân viên lấy thức ăn giùm.

Sau bữa tối Chúa Nhật, đúng 7 giờ, phòng ăn sẽ được dọn dẹp gọn gàng, chừa một không gian rộng với nhiều chiếc ghế gần quầy bar, sẽ có một “one band man” đến chơi đàn guitar hoặc keyboard, ca hát giúp vui cho các cư dân có một cuối tuần vui vẻ. Họ ngồi thưởng thức những bài hát theo yêu cầu, nhắc nhớ một thời kỳ niệm vàng son, có thể kêu chút rượu nếu không muốn uống trà hoặc cafe, nếu có hứng thì bước ra sàn nhún nhún theo điệu nhạc, cũng vui lắm. Nàng thích thời gian “giải trí vui chơi” này, nhìn ngắm các ông bà già yêu đời theo lời ca tiếng nhạc, theo từng điệu nhảy, họ như trẻ ra, như những chàng trai thiếu nữ của những ngày ấy xa xôi.

Chủ Nhật hôm ấy, mới sau Lễ Giáng Sinh, các ông bà già ai cũng hớn hờ, có lẽ những ngày Lễ vừa qua đã được con, cháu đến thăm, hoặc đón về nhà chung vui quây quần, nhận những món quà từ những người thân yêu. Nàng vừa bước vào chỗ làm, bà Ellen khoe liền:

- Chiếc áo đầm này cô thấy đẹp không, con dâu tôi tặng đấy.

Ông Bryan tiến đến:

- Còn đây chiếc mũ mới, con trai tôi lùng khắp thành phố để mua đúng chiếc tôi yêu thích đấy.

Bà Wendy hài hước ồn ào hơn:

- Ôi dào, mấy đứa cháu nội tưởng tôi còn sung sức nên cho tôi mấy chai rượu vang, đêm giao thừa sắp đến tôi phải... mở tiệc, chơi lớn luôn!!

Cả buổi buffet dinner hôm ấy, Nàng cũng vui theo những cư dân hạnh phúc này, những câu hỏi thăm về mùa Noel luôn là cảm hứng cho những câu chuyện bất tận. Rồi đến giờ dọn dẹp cho đêm nhạc, lần này đặc biệt hơn, sẽ có thêm một người chơi keyboard bên cạnh “one man band” guitar vì là mùa Lễ, chuẩn bị đón Năm Mới.

Nàng vẫn theo thường lệ trách nhiệm của mình, đứng nơi bàn trà và cafe để phục vụ khi có yêu cầu. Ban nhạc, mỗi trước bài hát, thường có vài lời tâm tình, hỏi han các cư dân có biết bài này bài kia, có kỷ niệm gì thì chia sẻ, rồi sau đó mới hát, có khi còn nhắc các cư dân hát theo, rồi vỗ tay. Đến gần cuối giờ, vì Chúa Nhật tuần sau sẽ ló qua ngày New Year, nên tối nay mọi người sẽ cùng nhau countdown đón mừng năm mới với ban nhạc. Nơi quầy bar đã có sẵn những chiếc mũ giấy sặc sỡ, những chiếc kèn giấy, và cả những túi confetti, khi đèn được tắt bớt đi, chỉ còn ánh đèn màu mờ ảo, ban nhạc chậm rãi nổi lên bài nhạc nổi tiếng của đêm giao thừa “Auld Lang Syne” cùng giọng ca trầm ấm của chàng “one man band”. Cả phòng bỗng im lặng, không gian chùng xuống, hình như ai cũng thả hồn theo khoảnh khắc mỗi năm chỉ có một lần này, và Nàng cũng thế. Nàng nhớ gia đình, tình thân ruột thịt, nhớ bạn bè của những mùa lễ đầu năm nơi quê nhà, nhớ tuổi thanh xuân, rồi bỗng dưng nước mắt nàng thổn thức tuôn trào không thể ngăn lại. Khi bài nhạc kết thúc, tiếng “pháo hoa” rộn rã từ những chiếc kèn giấy, tiếng cười, chúc tụng ồn ào, bài hát khác nhộn nhịp bắt đầu, có vài ông bà già bước ra sàn nhảy, nàng sực tỉnh, tìm hộp khăn giấy, thì phía sau có tiếng hỏi nhẹ nhàng:

– Cô có sao không? Tôi mời cô nhảy nhé!?

Nàng vẫn cúi đầu, bối rối lau nước mắt, vội vàng trả lời:

– Không! Tôi không sao cả, cảm ơn!

Có tiếng bước đi chậm rãi, Nàng quay ra nhìn, đó là bóng dáng của ông Joe đang từ từ chống gậy đi về phía thang máy nơi cuối hành lang. Ruth, cô nhân viên làm chung, nói với Nàng:

– Hình như ông Joe buồn vì cô đã từ chối lời mời ra sàn nhảy của ông ấy!

Trời ơi, nào Nàng có để ý đến câu mời của ông Joe khi Nàng còn đang rối bời với bao cảm xúc buồn vui theo tiếng nhạc Auld Lang Syne (có ai nghe bài này mà không băng khuâng?). Lòng Nàng tràn ngập nỗi day dứt, vô tình Nàng đã đem lại nỗi buồn cho ông Joe vào thời khắc của mùa cuối năm này. Bây giờ Nàng có muốn mời ông nhảy cũng đã muộn rồi, ông vừa bước vào thang máy, trở về phòng.

Ruth nhìn Nàng, mỉm cười:

- Thôi cô đừng buồn, cô có cơ hội chuộc lỗi trong bữa tiệc New Year dành cho nhân viên vào tuần tới.
- Ừ nhỉ! Tôi mới vào làm, nên chưa biết tiệc cũng có cư dân Nhà Già tham dự sao?
- Tiệc cho chúng ta, nhưng có một số cư dân làm thiện nguyện, giúp dọn dẹp, đứng quầy bar, tặng quà, phục vụ chúng ta, có DJ chơi nhạc, và bất cứ cư dân nào muốn xuống chung vui cũng được, vui lắm, rồi cô sẽ thấy.
- Vậy ông Joe trong nhóm thiện nguyện ư?
- Mọi năm thì có, còn năm nay ông mới bị bong gân mắt cá chân vì hôm bữa giúp ông Terry kê lại cái sofa, ổng mang gậy cả tuần nay cô cũng biết mà, nhưng chắc chắn ông Joe sẽ xuống vì ổng hoạt bát và chưa bao giờ bỏ lỡ... cuộc vui nào!

Nàng nhẹ nhõm cõi lòng, vì Joe là một trong những cư dân Nàng thường chuyện trò và cảm mến nhất nơi Nhà Già. Tuổi trẻ của Joe rong ruổi khắp miền đồng bằng thảo nguyên Canada, với công việc kỹ sư Nông Nghiệp. Khi về hưu, hai vợ chồng Joe là thành viên hăng hái của Hiệp Hội Red Cross. Cách đây 5 năm, vợ Joe qua đời, ông ở lại căn nhà nhỏ vẫn tiếp tục niềm vui thiện nguyện, rồi 2 năm sau, hai người bạn thân của ông cũng rời xa ông: một người đi về bên kia thế giới, một người đi tiểu bang khác, nên ông quyết định dọn vào khu Nhà Già này, tìm thêm những người bạn mới chia sẻ buồn vui quãng đời còn lại. Nhìn Joe nhanh nhẹn, khó ai đoán được trũng tuổi 85 của ông. Cao gầy, khỏe mạnh, Joe thường xuống ăn tối với chiếc quần Jeans và áo thun hoặc áo sơ mi ngắn tay gọn gàng, nói chuyện rôm rả, dí dỏm hài hước với tất cả mọi người, kể cả mấy bà già khó tính nhất trong Nhà Già cũng phải bật cười mỗi khi nghe Joe kể chuyện.

Ngày tiệc Năm Mới, vợ chồng nàng đến sớm, hòa vào không khí nhộn nhịp, ngấm ngấm không gian bữa tiệc đã được trang trí thật đẹp. Khán phòng đông đúc, nàng chẳng thấy Joe đâu, nàng tính đi ra cửa hỏi thăm bàn tiếp tân Nhà Già, nơi có theo dõi chi tiết mỗi ngày, cư dân nào đi đâu, với ai, có xuống ăn trưa ăn tối hay không, có bệnh hoạn vào bệnh viện hay ở tại phòng... thì may quá, Ruth xuất hiện giải tỏa thắc mắc cho nàng với khuôn mặt đăm chiêu giùm nàng:

- Hồi trưa ông Joe được vợ chồng cô con gái đón về nhà ăn tối, không biết có quay về đây, hay sẽ ở qua đêm nhà con gái!?

Nàng trở lại bàn, băn khoăn, coi như đêm nay không có dịp được chuộc lỗi với Joe. Bên ngoài tuyết đang rơi dày đặc, dự báo thời tiết cho biết nhiệt độ sẽ rất lạnh trong suốt tuần lễ, người trung niên như Nàng còn thấy ớn lạnh, hướng chỉ những người già, chẳng ai muốn ra ngoài đường nếu không có việc cần thiết. Giữa buổi tiệc, Nàng quay qua chồng:

- Minh về thôi anh, đường xa trơn trượt lắm. Chắc ông Joe ở lại nhà con gái rồi!

Chồng nhìn nàng, cảm thông:

- Đành vậy! Lần tới em sẽ mời Joe nhảy sau bữa tối "Buffet and Pub Night", cũng vẫn còn tháng 1, còn là New Year.

Nhưng kìa, Nàng nhìn ra ngoài khi cánh cửa ngoài bàn tiếp tân mở rộng, dáng cao gầy của Joe bước vào cùng vợ chồng cô con gái. Joe nở nụ cười tươi chào cô tiếp tân, vừa đứng giậm chân nơi tấm thảm để rũ bỏ những mảng tuyết còn bám trên đôi giày boots, cô con gái phụ bố cởi chiếc áo măng tô dày màu lông chuột, cậu con rể ôm Joe tạm biệt, rồi đôi vợ chồng bước ra khỏi cửa. Nàng sung sướng, rời bàn, chạy đến bắt tay Joe:

- Happy New Year Joe!! Tôi đợi ông nãy giờ, cứ tưởng ông không về tối nay!

Joe rạng rỡ cầm tay Nàng:

- Tôi phải về chứ, dù con gái có nài nỉ tôi ở lại qua đêm, tôi nhớ mấy ông già bà già bạn của tôi, và nhớ mấy cô nhân viên dễ thương tốt bụng như cô nữa đây.

Nàng nói vội vàng vì sợ Joe đổi đề tài:

- Vậy tôi xin được mời ông nhảy nhé. Tôi xin lỗi vì tuần trước không nhảy với ông, khiến ông buồn...

Joe bật cười lớn:

- Trời ơi! Tôi không buồn cô chút nào hết á! Cô biết không, từ khi vợ tôi mất, tôi thường có thói quen, là chiều cuối năm sẽ uống champagne một mình với... vợ và đón giao thừa với bà, nhưng hồi tuần rồi chưa phải chính thức giao thừa nên tôi mới ở lại chung vui, ai dè ban nhạc chơi bài Auld Lang Syne hay quá, làm tôi rưng rưng xúc động nhớ vợ, quay qua thấy cô đang khóc, chắc cô cũng nhớ kỷ niệm nào đó, nên tôi muốn chia sẻ ủi an, nhưng cô còn nức nở hơn, tôi đành bỏ về phòng tâm sự cùng... vợ vậy!

Nàng giúp Joe treo chiếc áo khoác trên móc áo ngoài phòng tiếp tân rồi kéo ông ra sàn nhảy, đúng lúc DJ chuyển qua điệu slow rock chậm rãi. Nàng và ông đứng đối diện nhau, nhún nhảy theo điệu nhạc giữa đám đông cũng đang say sưa theo từng bước nhảy. Ông Joe hôm nay mặc chiếc quần kaki màu đen, với chiếc áo thun tay dài màu bạc-đỏ, bỏ trong quần với dây thắt lưng đúng điệu, đúng màu sắc của Năm Mới, miệng cười liên tục, vừa nhảy vừa chào hỏi những người nhảy gần bên, rồi nháy mắt nhìn Nàng như biểu Nàng đừng ghi nhớ chuyện của tuần trước, hãy vui lên, năm mới mà!

Nàng cũng chợt nhận ra, ông Joe không còn mang gậy, vậy là chân của ông đã khỏi hẳn, không còn bong gân nữa! Quả là một niềm vui đầu năm!

KL